

תצפית

עם הכתרת משה דיין כיוורשו של בניו התבררו החזיתות לקראת הבחירות הבאות והממשלה שתבוא בעקבותיהן:

משה דיין יכלול ברשימת המועמדים בין המקום ה-10 לבין המקום ה-15, יהיה שר בממשלה הבאה. כמעט בטוח: שר-החוק.

אבא אבן יופיע ברשימה לפחות במקום אחד לפני דיין. חתיקי המפלגה, החוששים בפני עלייתו של דיין, מקוים כי אבן, אדם משכיל יותר ומרצה מצויין, יאפיל על דיין ויתגבר עליו בהדרגה. לא ברור אם אבן יזכה לתיק בממשלה, אך אין ספק שתהיה לו השפעה רבה, וכי ישתמש בה בצורה שתננו את זעותיו של דיין.

אהוד אבריאל יחזור לישראל, ייכנס חזרה למערך הפנימי, עשוי להיות חבר בממשלה. אבריאל יתקרב לדיין, נחשב עתה כאוייב מושבע של שמעון פרס, שמנע בשנה שעברה את מינויו לסגן שר-הבטחון.

שרי קולק יתמנה למנהל מנגנון חדש, שירכז בידו את כל ההסברה של ישראל בחוץ-לארץ, מלבד זו המתנהלת מטעם שגרירי משרד-החוק. גם קולק מקווה לדרגה של שר.

פנחס ספיר ישמור על מעמדו הנוכחי בממשלה, יחזק עוד יותר את החזית נגד פרס. ספיר נחשב עתה לאויבו הגדול ביותר של מנהל משרד-הבטחון, עליו הכריז כעל סכנה ציבורית.

שמעון פרס עצמו לוטש את עיניו לתיק שר-הבטחון, מוכן להתפטר ממשרד-הבטחון כדי להיות מועמד ברשימת מפא"י בבחירות. יתכן כי ביגיי יתמודד בו כמשקל נגדי לשאר הצעירים, בידעו את היחסים המתוחים הקיימים בין פרס לבין דיין, אבריאל וספיר.

האיחוד בין חרות והצ"כ לא יירד מן הפרק. יש סיכויים רבים כי ערב הבחירות הבאות שוב תתגבר מגמת-האיחוד בשתי המפלגות, מתוך תקווה כי איחוד זה יתן תנופה חדשה וסיסמה ברורה למחנה המאוחד (אלטרנטיבה למפא"י). בעוד שבנפרד אין אף לאחת משתיהן סיסמה ברורה לבחירות, יתמודד במגמת האיחוד: דויד בן-גוריון, המקווה עדיין שאיחוד הימין יביא לרעבותיו הרחוק את איחוד מפא"י עם יחידות העבודה ומפ"ם, ושאחיד זה יפלט דרך הנהגת בחירות אזוריות שיתנו לביגיי רוב יציב ושלטון יחיד.

אל תזלזל ברמזו שהשמיע השבוע משה דיין, כשאמר שיתמודד במפא"י או בכל מפלגה אחרת שתתמודד בהשקפותיו. דיין אינו חולס לנטוש את מפא"י, אלא התכוון לדרוך פית' יון לאלופי אחדות-העבודה, וב' ראשם ינאל אלון, למען איחוד עם מפא"י. פתיון זה מצא אוזן קשבת באחדות-העבודה, שרבים ממנהיגיה מקוים שבמסגרת של מפא"י מאוחדת יוכלו להוות גורם חשוב בשילוב עם קבוצת המנהלים.

מתוך בלתי צפוי עשוי לקום בין ישראל וברית-המועצות. יש סיכוי כי שארל דה-גול ימנה את ז'אק סוססל כשגרירו במוסקבה. במקרה זה עשוי סוססל לפעול גם למען ישראל.

גם השנה לא תהיה תנועת תיירים לברית-המועצות. בעוד שמחוגי ה-שגרירות הודיעו לאזרחים רבים, כי שלושה ימים אחרי שיסדרו את כרטיסי הנסיעה לרוסיה, יוכלו לקבל אשרות כניסה ב-שגרירות ברמת-גן, אין סוכנות הנסיעות, המציגת בישראל את סוכנות אינטוריס הסובייטית, מזדרזת לספק בענייניהם של ה-רוצים לנסוע סוכנות הנסיעות מצידה מסבירה את העיכוב בקטיים בלתי-פוסקים מצד משרד האוצר הישראלי.

שגריר ברית-המועצות בישראל, אלכסנדר בודרוב, יג' ביר את פעולותיו בקרב האוכלוסיה היהודית. השגריר החל לאחרונה להופיע בפני חוגים טטוריס של אנשי ציבור, פעילי מפלגות שמאליות ואנשי מקצוע, בענפים שונים. הוא מרצה בדרך כלל קצרות על מדיניות החוץ הסובייטית לגבי המרחב, עונה בשבלנות לשאלות המוצגות על-ידי הנוכחים.

ההסתננות מירדן תלך ותגבר בשבועות הקרובים. לעומת ההסתננות הבטחונית-מדינית, תהיה זו ההסתננות כלכלית, שגורמה הטיקרי הוא הבצורת הקשה אשר פקדה את הירדן השנה. לפי אומדן מוסמך הושמד כמעט לגמרי יבול השעורה והחיסה בכל רחבי תמדינה, והנזקים מגיעים לשבעה-עשרה מיליון דינר. ההסתננים יעברו את הגבול בחיפוש אחר יבולים בלתי-שמורים בשדות, או כדי לגנוב מישובים.

פעולה דראמטית נגד יבוא האמנים הזרים נידונה עתה בפגישות פנימיות בתוך הנהלות התיאטרונים, ובינם לבין עצמם. בעוד שהבימה והאהל מהתסים עדיין לפתוח בפעולה מוחצת נגד היבוא הזר, החליטו כבר כנראה שאר התיאטרונים לפתוח בפעולה, שאם לא תישא פרי, הם מאיימים להקלותה לשלבים של שביתות מחאה. הפגנות ושביתת רעב.

במדניה

(המשך מעמוד 4)

ראל בשמחה — מתוך התפיסה המנחה, כי מה שרץ לרצ"ם טוב לישראל.

מפלגות

על כונוי הזקן

יוחי כי זקן יצחק, ותכנינו עינוי מר' אות, ויקרא את עשו בנו הגדול, ויאמר אליו: בני... ויאמר: הנה נא זקנתי, לא ידעתי יום מותי, ועתה, שא נא כליך, תליך וקשתך, וצא השדה, וצודה לי ציד. ועשה לי מסעמים כאשר אהבתי, והביאה לי ואכלה, בעבור תכרכך נפסי.

מאז הבטיח יצחק בן-אברהם את ברכתו לעשו, ופיתה במירמה לתתה ליעקוב, לא בירך אדם בישראל את יורשו בחגיגות כזאת כפי שעשה זאת השבוע דויד בן-גוריון, וכמו בפרשת יצחק, היה הדבר מלחה במאבק חריף ונסתר בין בני הזקן. **מפלגת ביגיי**, תחילה נועדה הפגישה בבית-ברל בכפר-סבא להיות פנימית וסגור. משה דיין עמד לנאום בה שוב על דעותיו, היה זה צריך להיות השיא של מיבצע-פירסומת מוצלח, שהפך את האלוף (הנמנה עדיין עם שורות צה"ל) למועמד פוליטי פעיל.

אולם ככל שהתקרב מועד הפגישה, כן התרחב חוג הקופצים על ההזמנות. העשרות הפכו למאות. כאשר נפתח הכינוס, נשפכו מעשרות המכונות המהודרות כל העסקנים הצעירים של המפלגה, אלופי צה"ל ופעילי המנגנונים. היה זה מיסדק של דור שעשה קאריירה במדינה, בחסותו של דויד בן-גוריון. לא היה זה כנס של מפא"י, כי אם כנס מפלגת ביגיי.

עסקני מפא"י עצמם בלטו באופן הפגנתי בהיעדרם. לא הופיע אף שר אחד, למרות שפנחס ספיר, איש כפר-סבא, נמצא במרחק כמה דקות הליכה מן המקום. נעדרו כל חברי הועדה-המועל של ההסתדרות, רוב

כי בעוד אנשים כמו אשכול, לבון, ספיר וגולדה עמוסים מיטען רוחני מיותר לגמרי ומפריעי, הרי פרס עצמו ושאר אנשי מני גנון הבטחון, שלא היה להם זמן לעסוק באידיאולוגיה, מוכשרים הרבה יותר ל-הנהיג את המדינה. אחרי שיגיעו לשלטון, רמז בזילזול, כבר תימצא האידיאולוגיה.

300 לחוק-לארץ. מול ניהיליזם גלוי זה, היה דיין הרבה יותר זהיר. הוא נראה כאדם המשתדל בכנות, אם כי ללא הכשרה מתאימה, לסגל לעצמו מסגרת רעיונית, אך אחרי שויתר על הנושא העיקרי של כל השבוע-נפש לאומי — עתיד המדינה במר-חב — השמיע שוב רעיונות מקוטעים, שלא הצטרפו לשום השקפה מעמיקה. עיקר טענותיו:

יש לשלוח 300 שליחים צעירים לחוץ-לארץ, כדי לגשר בין המדינה לבין הנוער היהודי בתפוצות — דרישה שתתקבל בלי ספק בהתלהבות בקרב צעירי מפא"י, המוכנים בהחלט להתנדבות זו. תוך כדי כך הדגיש דיין את תחושת שייכותו לעם יהודי בן 11 מליונים, הסתייג מן הרעיון הכנעני.

דרש את הקפאת רמת-המחיה בארץ, פוטרים המוניים של עובדים מיותרים, הורמת מיליוני ליי נוספים למיתוח. הורמת אפסרות של התנדבות מחוץ למסגרות של מנגנון המדינה, פסל את הקיבוץ כאידיאל של תנועת-הנוער וטען כי מבחינת ההתישבות אין הנחיל אלא "סיקציה".

תבע להגדיל את המאמצים למתן חינוך רב יותר לילדי העולים, על חשבון החינוך לבני התתיקים.

היה זה למעשה תירגום צברי של ה-אידיאולוגיה הישנה של דויד בן-גוריון, בתוספת גנה פרטית של תנועת-המושבים האנטי קיבוצית. לא נשארה שום סתירה בין "הזקן" לבין חניכו. כמו עשו, שנדרש להביא צידה ליצחק כתנאי לקבלת הברכה,

מונעת הפעיל ט.מ.מ. דויד וילק, כאשר עצר את הסטודנט לרפואה דניאל גור, האנטי-דתי.

רפואה

הביא דיין את תבשיליו הרעיוניים בצורה שנעמו לחיכו של "הזקן".

משה, לא שמעון. כשקם ביגיי, עצרו רבים את נשימתם. הרגע הגדול הגיע. האם הצליח פרס, כמו יעקוב, להאפיל על אחיו?

ביגיי לא השאיר שום ספק ביחס לתו-צאות הקרב. "אני מקבל את גישתו של משה (דיין), ולא של שמעון (פרס)", הודיע ברורות. כחנתו היה אמנם לשאלה צדוית, אך היא חלה למעשה על המאבק כולו. דויד בן-גוריון פרש רשמית את כנפיו על משה דיין.

פרשת תבור

הקבורה שלא נתקיימה

בימים המרים ביותר של תבוסותיהם בבית-המשפט, עמד חלום אחד לנגד עיני ראשי מנגנון-החושך. בחקירת שתי-זעירב של שמואל תמיר נשבר בשעתו ד"ר ישראל

היו השוטרים, שבאו לשמור על הסדר. הם התקדמו בשרשרת לרוחב הכביש, לפני המפגינים הדתיים, כדי לחצות ביניהם לבין המוני הנוער החילוני, שבא למחות כנגד המפגינים. טיטמת החילונים: "אנו רוצים בריכה בחורי הישיבות לצבא".

חומת מגן-

חברי מזכירות מפא"י, כל חברי הכנסת, מלבד שלושה. מכל צמרת מפא"י, נוכחו רק ביגיי עצמו וגיוורא יוספסל, מזכיר המפלגה הרוקק על כל החבלים המתוחים במפלגה.

בני 40 נגד בני 60. ערב לפני הפגישה נכנס לפעולה גורם חדש. מכונת-התעמולה המשומנת של שמעון פרס החלה לפתע פועלת במרץ. מזכירתו של מנהל משרד-הבטחון הועיקה את כל העתונאים שיש להם טלפון בבית. לא היה ספק כי פרס, הנחשב לנאום טוב יותר מדיין, החליט להתלבש על המעמד, להתחזית על בירכת ביגיי.

כך שינה המעמד לפתע את תוכנו. חנת להיות כנס קרבי של בני 40 נגד בני 60 במפלגה, הפך לזירת התגוששות בין חברי קבוצת המנהלים עצמם, שכל אחד מהם רצה להיות היורש המוכר.

פרס שפך קיתונים של לעג על מנהיגי המפלגה העוסקים ב"אידיאולוגיה", תיארם כעוברי-בטל זקנים. הוא לא השאיר ספק